

Franz Kafka

De plotselinge wandeling

Als je 's avonds definitief lijkt te hebben besloten thuis te blijven, je kamerjas hebt aangetrokken, na het avondeten onder de lamp aan tafel zit en begonnen bent met het werk of het spel na afloop waarvan je gewoonlijk gaat slapen, als het buiten onaangenaam weer is dat het vanzelfsprekend maakt thuis te blijven, als je nu ook al zo lang stil aan tafel hebt gezeten dat weggaan algemene verbazing zou wekken, als het trappenhuis nu ook al donker is en de huisdeur vergrendeld, en als je dan ondanks dat alles in een plotseling gevoel van onbehagen opstaat, een andere jas aantrekt, meteen gekleed om uit te gaan voor de dag komt, verklaart dat je weg moet, na een kort afscheid ook gaat, al naar gelang van de snelheid waarmee je de huisdeur dichtslaat meer of minder ergernis denkt achter te laten, als je jezelf op straat terugvindt met ledematen die deze al onverwachte vrijheid die je ze hebt bezorgd beantwoorden met bijzondere beweeglijkheid, als je door dit ene besluit alle besluitvaardigheid in jezelf verzameld voelt, als je met een grotere dan normale betekenis inziet dat je meer kracht dan behoefte hebt om de snelste verandering gemakkelijk tot stand te brengen en te verdragen, en als je zo door

de lange straten loopt, - dan ben je voor deze avond totaal buiten je familie getreden, die wegzinkt in onwezenlijkheid, terwijl jij zelf, zeer vastberaden, zwart van geprofileerdheid, je van achteren op je dijen slaand, je tot je ware gedaante opricht.

Versterkt wordt dit allemaal nog als je op dit late avonduur een vriend opzoekt om te zien hoe het met hem gaat.